

## Edita Dufková - Jízda vlakem

Vlak Inter City zatočil a ostré slunce zaútočilo na cestující. Ondřej jenom odevzdaně přimhouřil oči. Stejně sebou vlak za chvíli zase trhne a slunce *zmizí*. Ve vagónu bylo příšerné vedro. Klimatizace nefungovala, slunce pálilo a Ícéčko se ne a ne otočit na správnou stranu. Zatracená cesta, pomyslel si Ondřej a vstal, aby zatáhl záclonku a zbavil se tak alespoň nemilosrdně pražícího slunce. Záclonka se zasekla. Několikrát s ní zlostně škulbl a přitom se druhou rukou opřel o okno. Ruka mu bez nejmenšího odporu prošla skrz. Polekaně vyjekl, chtěl se něčeho zachytit, ale všechno bylo najednou nehmotné a on se propadl kamsi do prázdna...

Ondřej si nebyl jistý, kde je, ani co se stalo. Pravděpodobně někde ležel, ale nemohl se o tom nijak přesvědčit, protože se vůbec nedokázal pohnout. Poslušnost mu vypověděly i oči, ať už se je pokoušel otevřít nebo zavřít, všechno kolem bylo pořád bílé. Zbýl mu jen sluch. Slyšel vzdálené hučení a pípání, jako by někde pracovaly nějaké stroje nebo počítače.

"Tos posral," pronesl přímo nad Ondřejem cizí hlas.

"Nemůžu za to," bránil se druhý, o poznání mladší. "Vždycky s ním byly problémy a teď dokonce úplně vypadl z programu. Pokusím se to dát do pořádku."

"To se pokus," zavrčel starší hlas jízlivě. "Podívej se na tu křivku. Dokonce je při vědomí a nejspíš nás i slyší. Vraž mu tam, že je to sen, ať se nestane něco horšího."

"Jasně," zabručel mladý a na pozadí strojového hukotu se něco změnilo. Ondřej se uklidnil. Takže je to sen. To je ale hloupý sen, myslel si. Spíš halucinace z toho pitomého vlaku. Poslouchal hlasy, které se v mléčné mlze o čemsi domlouvaly, ale jeho klid netrval dlouho. V mozku se probudil k životu poplašný signál.

Uvědomuji si, že je to sen, ale ve snu si to člověk neuvědomí... A jakmile poznám, že to je sen, probudím se... A já jsem se neprobudil. Tady něco není v pořádku. Možná nespím a nic se mi nezdá. Ale co se to potom se mnou děje?

Chtělo se mu křičet: Kde to jsem? Co jste zač? Co tu dělám? Zoufale se namáhal vstát, pohnout se nebo alespoň otevřít oči a na okamžik se mu to nejspíš podařilo, protože spatřil něco tak dokonale cizího, že to vůbec nedokázal určit. Potom se bílá mlha vrátila a starý hlas vážně pronesl: "Sakra, tohleto jsi doopravdy posral." To bylo to poslední, co Ondřej slyšel. Potom se bílá mlha změnila v černou.

"Ondro, slyšíš mě? No tak, Ondro!" Ten hlas byl Ondřejovi naprosto neznámý a byl docela příjemný.

"Slyšíš mě, Ondro, otevři oči." Ondřej to zkusil a kupodivu to šlo. Spatřil roh bíle vymalované místnosti, část barevných obrazů na stěnách a přímo před sebou obličej dvou mladých černovlasých lidí. Nakrátko ostříhaný mladík v zeleném župánku zajásal: "No výborně. Konečně jsi zpátky." Dívka s účesem typu mikádo se jen usmívala.

"Jak je ti, Ondro?" vyptával se dál mladík. "Chybí ti něco?"

"Ne," odpověděl Ondřej, i když si tím nebyl úplně jistý. Seděl v pohodlném křesle, ke kterému byl přivázán spoustou širokých černých proužků. Na hlavě měl nějakou přilbu. Dřív, než se na to stihl zeptat, dotkl se mladík ovladače po straně křesla a poutající proužky zmizely.

"To je výborné," mluvil, zatímco sundával přilbu z Ondřejovy hlavy, "už jsme si mysleli, že tě zpátky nedostáném. Musel jsi asi prožít pěkné peklo." Ondřej se narovnal a protáhl se. Potom si dodatečně uvědomil, že má na sobě jenom slipy. "Ale co to znamená," zeptal se

konečně, "kde to jsem?" "Cože?" trhl sebou mladík a přestal se tvářit vesele. "Kde to jsem?" opakoval Ondřej, "a kdo jste vy dva?" "Ty nás nepoznáváš?" podivila se dívka. Její společník se zabýval nějakým přístrojem za Ondřejovou hlavou.

"Musel někde ztratit paměť," obrátil se k dívce. "Já říkal, že to nebude tak jednoduchý. Budeme se muset pro ni vrátit."

"Tak vysvětlíte mi už konečně, co se tady děje?" rozzlobil se Ondřej.

"Jen klid. Já jsem Malo a tohle je Terka. Ty jsi Ondra. Hráli jsme spolu v simulátoru hru z konce dvacátého století a něco se pokazilo. Ty jsi tam zůstal. Dostali jsme tě zpátky alespoň takhle, tvoje paměť bude ještě někde v síti nebo přímo v té simulaci, nevím to přesně. Jen co si trochu odpočineš, vrátíme se pro ni a všechno bude v pořádku."

Ondřej chvíli úporně přemýšlel: "To jako znamená, že celý můj život byla jen simulace?"

"Přesně tak," kývl hlavou Malo, "mimofaktická paměť a totožnost, kterou jsi díky chybě přijal jako skutečnou. Neboj se, dáme to do pořádku."

"Hlavně že jsi tady," usmála se Těrka a podala Ondřejovi ruku, aby mohl vstát z křesla. Na krku měla vytetovanou ještěrku a na sobě přiléhavé modrošedé minišaty.

"Nemám tady něco na sebe?" zeptal se Ondřej rozpačitě. "Jasně," souhlasila Těrka, "pojď za mnou." "Já zůstanu tady a připravím hledání Ondro vy paměti," řekl Malo. Ondřej se rozhlížel po místnosti. Kromě tří černých křesel a svítících desek ve stropě v ní nebylo nic. Obrazy na stěnách připomínaly spíš okna do fantastických světů.

"Tak pojď už," popadla ho Těrka za ruku a táhla ven. Dveře se automaticky otevřely a hned jak prošli, zase se tichounce zavřely. Místnost za nimi vypadala na futuristicky zařízenou kuchyni.

"Napiješ se," řekla Terka oznamovacím tónem a sklonila se k ledničce. Krátká sukénka se zachovala podle předpokladů, a tak mohl Ondřej zjistit, že pod ní má titěrné stříbrné kalhotky a na levé hýždí rybičku.

"Ty, nechodíme spolu náhodou?" zeptal se v zamyšlení. Rozesmála se a podala mu otevřenou láhev: "Bohužel ne. Já jsem Malova."

"To je škoda," zamumlal Ondřej a napil se osvěžující limonády, "ale protože nemám paměť, tak to nevadí. Já přece nevím, že ho máš ráda."

"A kdo říkal, že ho miluju," ušklíbla se a pořádně si nahnula z láhve. Barevná ještěrka na jejím krku předváděla zajímavý tanec. "Kdybys chtěl, mohli bychom někde v simulaci Mala opustit a udělat si chvíli jen sami pro sebe."

Ondřejovi se nápad líbil.

"Nebude to ale tak jednoduché," pokračovala Terka, "Malo se v simulacích perfektně vyzná a ty jsi, předpokládám, všechno o simulacích zapomněl."

Ondřejovi nezbylo než kývnout.

"Ale můžeme to zkusit," usmála se slibně. Jejich další seznamování překazil Malo.

"Tak jsem to našel," oznamoval už ode dveří. "Ondrova paměť by měla být v původní simulaci. Trošku jsem to upravil, takže by s jejím hledáním neměly být problémy. Můžeme se tam vydat třeba hned teď. Jak mu je?"

"Výborně," informovala s úsměvem Terka, "sice si nic nepamatuje, ale jinak je to náš Ondra." Malo se zamračil. Kdo ví, co jsem mu provedl, pomyslel si Ondřej.

"Půjdem? Zatím to vypadá slibně, ale mohlo by se to pokazit."

"Dobře," souhlasil Ondřej. Alespoň bude vědět, jak na tom s Těrkou je, a případně to napravit.

"Zapomněl i ovládání simulace," řekla Terka, "takže bych ho měla radši vést, aby se mu nic nestalo." Malo bez nadšení souhlasil. Vrátili se do místnosti a tam se k Ondřejovu nemalému údivu oba jeho společníci svlékli do spodního prádla. Terka neměla podprsenku, zato nad pupíkem delfína a na zádech pestrého motýla.

"No co koukáš?" usmála se. "Senzory musejí přilehnout na všechna místa na těle. Sedni si a neboj se, budu pořád s tebou." Křesla fungovala automaticky. Tělo obepnuly nespočetné proužky senzorů a na hlavu se spustila přilba. Tma ale nenastala. Ondřej se místo toho ocitl v obrovské modré kouli. Kousek od něj se vznášeli Terka a Malo v bílých kombinézách. Ondřej měl na sobě totéž. Terka ho chytila za ruku a řekla: "Zahajujeme simulaci, ničeho se nedotýkej, všechno udělám za tebe."

Z modré plochy začaly vyrůstat barevné čtverce a obdélníky, některé s nápisy, které si Ondřej nestihl přečíst. Malo se začal dotýkat některých útvarů a ty měnily barvu, tvar nebo dokonce mizely. Terka dělala totéž. Pojednou se část modré koule zhroutila a proměnila v ohromný trychtýř.

"Jen klid!" vykřikla Terka, když do něj začali padat.

Stáli na suché louce na kopci, za zády měli les a dole v údolí se rozkládala vesnice. Některé domy hořely. V záři ohně bylo vidět míhající se lidské postavy a obrysy vojenských aut. Vítr zanášel k lesu kromě pachu spáleniny i křik, pláč a občasnou střelbu. Nad celou krajinou se schylovalo k dešti. Temné mraky visely nízko nad zemí a přidávaly atmosféře na ponuřlosti. Příšeří náhle prořalo jasné světlo, následoval ohlušující svist a rachot a na protějším kopci za vesnicí vyrostl obrovský oranžový hřib exploze. O chvíli později přišla tlaková vlna v podobě nepříjemného poryvu větru.

Ondřej měl na sobě maskáče, za pasem lovecký nůž a revolver. Terka byla v černé kombinéze a ve volně svěšené ruce držela samopal. Malo stojící po Ondřejově levici měl samopal zavěšený přes rameno a oblečený byl do kožené bundy a sepraných džín.

"Kde toakra jsme?" zeptal se Ondřej.

"Kosovo," odpověděl ledabytě Malo, "původní simulace. Není to úplně podle reálu, protože NATO za takovéhle oblačnosti nebombardovalo, ale jinak je to skoro přesný. Tady jsme byli před tím, než se to pokazilo."

"Ale já jsem v Kosovu nikdy nebyl," ohradil se Ondřej.

"Ne? Tak to se to muselo zkřížit ještě s jiným programem, máme přece ještě Léto v Čechách '99, to by mohlo být ono. No nic," sundal samopal z ramene, "to vyřešíme později. Teď musíme jenom najít tvoji paměť a rychle vypadnout."

"To se dělá jak?" ptal se Ondřej.

"No buď se necháš zabít, pak se simulace ukončí automaticky, to bych ti ale moc nedoporučoval, nebývá to ten nejlepší způsob, nebo prostě řekneš Ukončit simulaci Kosovo osm lomeno tři." Na ten povel vyrostly před Malým dva barevné čtverce.

"Vybereš ten zelený," říkal, zatímco se dotýkal červeného. Oba čtverce zmizely.

"Ty jsi říkal zabít?" vydechl Ondřej. "To jako že mě můžou zabít?"

"Jo, ale je to jenom simulovaná smrt. Když se ti něco stane, prostě si opakuj, že to není

realita. Pomáhá to."

"Dáme na tebe pozor," slibovala Terka.

"Ještě něco," chtěl vědět Ondřej, "jak má vlastně vypadat ta moje paměť? Jak ji poznám?"

"Je to člověk, co vypadá jako ty, jenom na bundě má označení. Byli jsme u UCK, tohle je srbské, možná tu bude jako zajatec. Má Ondrovy vzpomínky, ale chybí mu možnost ovládat systém. Je buď ve vesnici nebo v tom vojenském objektu nahoře. Jiná možnost není. Jakmile ho najdem, vezmeš ho za ruku a všichni ukončíme simulaci. Ještě nějaké otázky?"

"Už ne."

"Tak jdeme." Pod Malovým vedením seběhli dolů k vesnici. Obloukem se přitom vyhnuli hloučku žen, které prchaly kamsi do tmy. Ozvala se krátká kulometná dávka a jedna z žen upadla. V praskotu požáru bylo slyšet smích. Malo vedl svou skupinku k zadní stěně krajního domu, který ještě nebyl v plamenech.

"Na ulici nemůžeme, tam je moc rušno," vysvětloval polohlasem, "obejdeme to dokola, prohlédneme a pak se uvidí." V domě se něco pohnulo. Zastavili se. V okně blikla baterka a ukázala siluetu muže, který podle všeho chtěl vylézt ven. Světlo se rozeběhlo po trávě a dopadlo na Těrku. Muž něco vykřikl a Malo vystřelil. Člověk se předklonil, jako kdyby hledal baterku, která mu vypadla z ruky, a skulil se do kopřiv u zdi. Malo doběhl k domu, sebral baterku a posvítil oknem dovnitř. Byt byl prázdný, vyřabovaný.

"Ondro!" křikl, "Ondro, jsi tam?" Odpovědí mu bylo pár výstřelů na ulici. Mávl rukou a pokračovali dál. Druhý dům svítil jako obrovská pochodeň. Když přebíhali kolem, střecha se právě s praskotem zřítila dovnitř a sprška žhavých uhlíků vylétla k nebi. Tady už určitě nikdo nebyl. Prohledali postupně polovinu vesnice a zastřelili dva muže, kteří se bavili střelbou do zakrslych jabloní v zahradě. Výprava se zastavila za malou kůlnou na konci vesnice. Malo vytáhl dalekohled a pozoroval ulici ozářenou hořícími domy. Míhali se tu jenom vojáci, civilisté už byli pravděpodobně všichni mrtví nebo vyhnaní.

"Ondra tam není," konstatoval Malo, "proběhneme ještě druhou půlku, tam už jsou jenom dva možný domy, a pak se podíváme do té pevnosti nahoře." Oblohu náhle osvětlila jasná záře a za lesem se ozvala detonace. Vzduchem se nesl hukot motorů nízko letícího letadla. Vojáci ve vesnici se rozeřvali vzteklými nadávkami a začali střílet do vzduchu, jako by snad ten bombardér chtěli sestřelit. Teprve když povyk trochu utichl, odvážili se Malo, Terka a Ondřej přeběhnout silnici. V prvním domě nebylo kromě mrtvol starce s rozstřelenou hlavou nic a z dalšího vytipovaného domu vyšlehly ohnivé jazyky dřív, než se k němu dostali. Zbytek zástavby už hořel plamenem.

"A nemůžou ho zabít, toho s mojí pamětí?" zeptal se šeptem Ondřej.

"Neměli by," mínil Malo, "paměť se takhle zničit nedá. On bude vlastně nesmrtelný." Doběhli až na konec vesnice. Kousek od nich na jasně osvětleném prostranství stál osamocený vojenský džíp.

"Připravte si zbraně. Dojdem si pro něj a pak projedem napříč vesnicí," rozkázal Malo a v příhodném okamžiku vyběhl následován Těrkou a Ondřejem. *Zatím* si jich nikdo nevšiml. Malo skočil za volant a otočil klíčkem, který nějakým zázrakem zůstal v zapalování.

"A teď střílejte!" vykřikl a sešlápl plyn. Několik nejbližších vojáků se už po nich překvapeně ohlédlo. První začala střílet Terka, pak se k ní přidal Ondřej a nakonec i srbsí vojáci. Počet mrtvol na cestě se nepatrně rozrostl. Několik střel sice cinklo o konstrukci džípu, ale nikoho nezranily.

"Tomu říkám simulace," rozesmál se za vesnicí Malo, "žádná bezduchá střílečka, ale

dokonce záchranná akce s dokonalou taktikou. Co na to říkáš, Terko?"

"Skvělý," souhlasila, "ale dostat Ondrovu paměť z té základny nebude tak jednoduchý jako postřílet pár Srbů ve vesnici."

"Neboj se, s tím jsem počítal," ujistil je Malo. Džíp se vyhnul kráteru, který vyhloubila v silnici špatně zaměřená střela, a zastavil kousek od betonových zdí pevnosti.

"Je tam muniční sklad a kasárna pro posádku. Většina vojáků by mohla být v té vesnici. Plán je prostý: Požádáme o vstup jako Srbové a budeme držet utajení tak dlouho, jak jen to půjde. Když se prozradíme, střílejte a snažte se najít Ondrovu paměť. Jedem!" Vrátil džíp na cestu, rozjel se proti bráně a zatroubil. A pak ještě jednou. Železná vrata se pomalu otevřela. Voják hlídající bránu vykřikl po projíždějícím autu nějakou nevrlou nadávkou a Malo mu odpověděl. To, že všichni mluví česky, Ondřeje nepřekvapilo. Koneckonců je to jen program. Pouhá simulace. Džíp projel podél skladů a garáží a zastavil před šedou přízemní budovou. Vystoupili a se zbraněmi v rukou vešli dovnitř. Muž, který chtěl právě vyjít ven, si Mala ani Terky nevšiml, zato se udiveně podíval na Ondřeje a vyrazil ze sebe: "Krucí, jak ses dostal..." Jeho řeč ukončil Malův výstřel.

"Škoda," poznamenal, "ale aspoň víme, že je tu Ondrova paměť jako vězeň. Musíme ho najít co nejrychleji." Protějšními dveřmi vběhl dovnitř nějaký voják, uviděl u dveří mrtvolu a tři ozbrojence a vystřelil. Terka měla ovšem přesnější mušku.

"Zachránila jsem ti život," usmála se šelmovsky na Ondřeje, kterého výstřel minul jen o vlasek. Malo na další návštěvu nečekal a vběhl na chodbu.

"Rozdělíme se," křikl, "já napravo, Terka nalevo a Ondra tady dolů do sklepa. Zabijte všechno, co není Ondra!" Sám vykopl první dveře a vpadl dovnitř. Terka následovala jeho příkladu na druhé straně chodby. Ondřej seběhl po širokém schodišti do suterénu.

"Stát!" pokusila se ho zadržet stráž u dveří. Není to skutečnost, opakoval si Ondřej, ale moc mu to nepomáhalo. Tělo, které právě rozstřílel, vypadalo příliš realisticky. Za dveřmi byla Špinavá nízká chodba osvětlená několika žárovkami. Po stropě se táhly kabely a podél stěny potrubí, shora sem matně doléhala střelba. Ondřej si vybral nazdařbůh jeden směr a rozběhl se. Minul několik temných dveří a zastavil se před těmi, kde pod prahem prosvítalo světlo žárovky. Kopl do nich, jak to viděl u Mala, a vpadl dovnitř. V malé místnosti byli dva lidé. Stojícího ošklivého blondýna Ondřej zastřelil a u druhého se *zarazil*. Seděl na dřevěné židli, na sobě měl maskáčovou uniformu se symbolem UCK na rameni, hnědé vlasy, monokl na pravém oku a rozbité rty. Jinak vypadal úplně jako Ondřej.

"Řekl bych, že právě tebe tady hledám."

"To jo," zvedl se ten druhý Ondra. Ondřej si oddychl. Teď jenom chytit ho za ruku a ukončit simulaci, jak jen že byl ten kód?

"Bohužel, tvůj návrat není žádoucí," ozvalo se těsně za ním, a než se Ondřej stihl otočit, štěkl výstřel. Hrudí mu projela strašlivá bolest a padl k zemi. Nad sebou spatřil vyděšeného Ondru a Mala se samopalem. Ondřej nechápal nic. Proč?

"Terka ví, že jsem dělal všechno možný, ale už se mi tě nepodařilo zachránit. Je mi líto." Druhý výstřel už Ondřej neslyšel. Všechno smazal výbuch rudé a pak černé barvy. Jenže navzdory všem předpokladům se simulace neukončila, nestalo se vůbec nic a zbyla jen všepohlující temnota...

Ve tmě se nejprve objevily zvuky, potom tvary a nakonec se vše zformovalo do prostorného, vkusně zařízeného pokoje. To, že leží v posteli, Ondřeje ani příliš nepřekvapilo. Tvář blondýny v bleděmodrém župánku, která k němu přišla, nepoznal. Podívala se na

Ondřeje a vydechla: "No to je zázrak. Andreasi, vidíš mě? No to je úžasné. Jsem vám tak vděčná," obrátila se k někomu na druhé straně postele. Stáli tam dva muži a netvářili se jako svědci zázraku. Spíš jako supové číhající na kořist.

"Andreasi, jak se cítíš? Potřebuješ něco?" švitořila dál žena.

"Myslím, že byste udělala nejlépe, kdybyste přinesla svému manželovi sklenici vody. To by mu určitě prospělo," řekl studeným hlasem jeden z mužů. Žena kvapně odešla. Černovlasý muž, který promluvil, se sklonil k Ondřejovi a prohodil: "Zrovna nás jsi tady nečekal, co?"

"Nikdy jsem vás neviděl," ohradil se okamžitě Ondřej. Chtěl se posadit, ale zabránily mu v tom jakési hadičky a elektrody, které měl připevněné k zápěstí a hlavě a které se táhly k přístrojům za ním.

"Hraješ to chabě," řekl neznámý, "bejvals lepší, ale to je teď jedno, protože jsme tě dostali. Nemůžeš se bránit a seš nám vydanej na milost a nemilost."

"Nevím, o čem to mluvíte. Co znamenají ty dráty? Nějaká simulace, nemoc?"

"Jo, nemoc," zachechtal se muž, "byl jsi tři roky v komatu. A vydržet to ještě o chvíli dýl, tak jsi vyhrál. Jenže já tě dostal dřív." Druhý muž přešel ke dveřím a chvíli důrazně domlouval paní se sklenicí vody. Když ji konečně vyhodil, zamkl a sklenici postavil na stolek.

"Konečně jsme sami, Andreasi," usmál se černovlasý muž, "tak si to užij."

"Já nevím, kdo jste. A po pravdě řečeno ani nevím, kdo jsem já sám."

"Tak ty nevíš? Já ti to připomenu. Ty jsi Andreas, nájemnej vrah, co zabil desítky lidí a mezi nima taky moji ženu a dceru jenom proto, že si to nějaký parchant přál. Jenom pro špinavý prachy. A když jsi viděl, že padá klec, že tě přece jenom asi odsoudí, tak jsi stejně dokázal zdrhnout. Schoval jsi své vědomí do kyberprostoru. Vytvořil jsi spoustu virtuálních světů s rafinovanými zabezpečeními a v těch ses schovával. Čekal jsi, až umře korunní svědek, a až by ses zase probral, už by ti nikdo ty vraždy nemohl dokázat, nikdo. Jenže já jsem tě našel, přemohl všechny tvé obranné programy a dostal tě ven. Svědek pořád žije a ty za všechno, co jsi udělal, zaplatíš."

"Já nejsem vrah!" vykřikl Ondřej. "Nikdy jsem nikoho nezabil!" Potom připustil opravu: "Nebo si na to alespoň nepamatuju."

"Je to možné," řekl černovlasému jeho pomocník, "mohl rozdělit své vědomí na několik částí a my našli jen jeden díl. Všechno ostatní, osobnost, paměť, má schované někde jinde."

"I s tím jsem počítal," usmál se muž nelítostně. "To by takhle nešlo, neúplného Andrease neberu. Musíš svoji paměť najít do čtyřiaadvaceti hodin. Vždycky jsi zvládal šibeniční termíny, tak to dovedeš i teď. Když ne, zahrajeme si na virtuální peklo. A to by se ti nelíbilo. Když tu paměť najdeš, bude obnoven soudní proces. A uvědom si, že i doživotní vězení nebo provaz bude pro tebe pořád lepší než to, co ti můžu v kyberprostoru připravit já. Máš jeden den. Ve vlastním zájmu by ses měl snažit, aby tvůj odchod ze světa nebyl tak hroznej. Najdi svoji paměť, Andreasi!" Ondřej zavřel oči. Tohle je naprosto absurdní, myslel si. V dolním koutku oka se objevily červené číslice 24:00 a změnily se v 23:59. Hodiny odpočítávající konec jeho života. A jaký bude, to *záleží na* ztracené paměti nájemného vraha Andrease. Ondřej chtěl otevřít oči a na něco se ještě zeptat, ale nepovedlo se. Místo toho zažil pocit pádu, který znal už ze vstupu do simulace Kosova. Kam to bude teď?

Ondřej stál na břehu rybníka. Bylo teplo, ve vodě se cákalo několik dětí a na písčité pláži se opalovali jejich rodiče. Po druhé straně rybníka projel vlak. Vypadalo to jako příjemné místo k odpočinku, kde se neděje absolutně nic. Červené číslice 23:57 vrátily Ondřeje zpátky do reality. Žádný odpočinek, tady někde musí najít zbytek své osobnosti. Nelíbilo se mu to.

On a vrah? Že by se schoval před svými činy do pochybných simulací a problémy posledních minut byly bojem toho zuřivého černovlasého chlápka a Andreasových bezpečnostních programů? Že by nikdy neexistoval přetopený vlak Inter City, hlasy v bílé mlze ani Terka a Malo? A co když je to jinak? Mohl by to být nevkusný vtípek žárlivého Mala. Nebo jenom halucinace z horka. Nebo cokoliv jiného. Potřásl hlavou, aby se zbavil nepříjemných myšlenek, ale červený odpočet nezahnal. Ondřej vykročil pomalým krokem ke stánku s občerstvením. Netušil, jak by měl najít Andreasovu paměť, a ani se o to nechtěl pokoušet. Místo u rybníka se mu líbilo, a jestli ho čeká virtuální peklo, proč si předtím nevychutnat virtuální ráj? V kapse u kalhot nahmátl peněženku, a tak ho napadlo koupit si zmrzlinu. Ve frontě před ním stála dívka v bikinách s černými vlasy ke krku. Prohlédl si ji pozorněji a všiml si motýla na levé lopatce a rybičky na zadku.

"No ne, Terko, co tady děláš?" neudržel se a přes tu rybičku ji plácl. Otočila se k němu naprosto neznámá ošklivá žena a vlepila mu pořádnou facku. Ondřejovi zajiskřilo v očích, zavravoral a upadl. Modrá obloha, rybník, stánek s občerstvením, to všechno najednou zmizelo jako mávnutím kouzelného proutku.

"Už bys toho měl nechat, Andy," promluvil vážný ženský hlas. Ondřej otevřel oči a sundal si z hlavy obroučku neurostimulátoru. Přes úzký obličej své ženy viděl široké okno a v něm stále stejnou oranžovou oblohu a fantasticky tvarované pískovcové hory. Nesnášel tenhle svět.

"Už jsi byl zase skoro celý den v tom vodním světě, na té Zemi," povzdychla si manželka. "Vím, že je mnohem krásnější než tohle, ale neexistuje. Nezapomínej na to, Andy, vymyslel sis ho. Tvůj vodní ráj je jenom soubor programů. Buď zase chvíli se mnou." Ondřej vstal, odložil na židli svůj neurostimulátor a přešel k oknu. Jednotvárné písečné duny se táhly až k úpatí hor. Jenom písek a žádná voda.

"Něčeho bych se napil," řekl bezmyšlenkovitě.

"Já taky," souhlasila mnohem tišším hlasem, "transportér ještě nepřiletěl." Vzduch mezi pískovcovými skalami vypadal klidný, ale Ondřej věděl, že jsou tam nebezpečné vzdušné víry a jámy. Ohrožovaly každý transportér se zásobami a hlavně drahocennou vodou, přilétávající z kosmodromu. Planeta neměla žádný zdroj vody, všechno se muselo pro kolonisty dovážet z Andyho domovského světa, který vodou také příliš neoplýval.

"Nemůžu se dovolat na kosmodrom, asi je něco s vysílačkou. Podíváš se na to?"

Ondřej se stále díval na bizarní hory na obzoru.

"Něco se stalo," řekl tiše.

"Jenom se opozdil transport. Podíváš se na tu vysílačku?"

"Ne, transport se nikdy neopozdí, ví, jak jsme na něm závislí. Už nepřiletí a další nám nepošlou. Nemůžou, není voda. Tohle je prostě konec."

"Ale no tak," položila mu ruku kolem ramen, "nehavaroval, jenom se opozdil."

"O tři dny!" vybuchl Ondřej. "Nepřiletí, je po něm. Jako bych to viděl. Stalo se to nad jedním průsmykem. Náhlý poryv větru, transportér se prudce nakloní, pilot to ještě vyrovná, proletí na chlup kolem skály a letí dál. Jenže vtom vzdušná jáma a celý stroj se propadne do propasti, a než stihne pilot cokoliv udělat, mrští jím vzdušný proud o skálu. Ozve se náraz, praskot drceného kovu, nádrž se roztrhne jako kus papíru a všechna voda se rozletí. Ta spousta vody se vypaří nebo vsákne do písku a my už ji víckrát neuvidíme. Je po všem, Terko, žádný transportér s vodou už nepřiletí."

Tera jenom pokrčila rameny. Vždycky ji strašil morbidními předpověďmi, když se vrátil z virtuální Země zpátky do reality. Teď byly jeho řeči děsivější o skutečnost, že transportér

skutečně nepřiletěl.

"Ale nebudu tady čekat na pomalou smrt v písku," rozhodl se Ondřej. "Rozhodně bude lepší umřít v moři vody na Zemi." Posadil se na židli a na hlavu si nasadil neurostimulátor.

"Nejspíš to bude pokažené, programy na sebe navazují dost chaoticky," zabručel a spustil ho. Virtuální svět ho přijal do své náruče.

Hluboko dole pod rozeklanými bílými útesy se vzdouvaly temné, jako domy vysoké vlny. Tříštily se ve skalních jeskyních a kalná pěna stříkala až nahoru. Z nízkých bouřkových mraků, které se v dáli stýkaly s mořem, padaly k zemi další spousty vody.

"Tomu říkám ukázka živlů," usmíval se Ondřej.

"To udělal Malo schválně," ozvalo se za ním. Terka v černé bundě s kapuci se choulila před deštěm.

"Jako co?" zeptal se Ondřej.

"To všechno," rozhodla Terka ruce, "tvoji smrt v Kosovu, to, že jsi nájemný vrah, i tu hroznou planetu bez vody. Chtěl tě nejdřív nechat umřít žízni a teď se zase rozhodl, že tě utopí."

"A tomu mám věřit?"

"Proč bys neměl?" divila se Terka.

"Já nevím, čemu mám věřit. Jak víš, že to má na svědomí Malo? Jak to, že jsi tady?"

"Pojď radši o kousek dál," navrhla a táhla ho k malému dřevěnému domku kousek od útesu.

"Tady si můžeme v klidu promluvit," řekla, když si uvnitř sundala mokrou bundu. Měla pod ní své krátké modrošedé šaty.

"Jak víš, že to udělal Malo?" opakoval Ondřej.

"Řekl mi to," lehounce se začervenala Terka. "My ženy máme své přesvědčovací metody. Prý to udělal kvůli mně! Abys mě neobtěžoval."

"Vážně?"

"Je to žárlivej mizera," povzdechla si, "jsem tu tajně, odmítal mě pustit. Tak jsem z něj vymámila tvoji pozici a zašla v noci za tebou."

"V noci? Vždyť..."

Nenechala ho domluvit: "Čas plyne v simulaci úplně jinak než ve skutečnosti. Když jsem vstupovala, byla jedna hodina po půlnoci."

"Jedna hodina ve skutečnosti nebo v simulaci?" poznamenal Ondřej.

"Vždyť ti to teď říkám. Proč se ptáš?"

"Protože nevím, jestli existuješ. Můžeš být součástí mého programu o Zemi. Prostě jsem si tě vymyslel. Nebo jsi nějaký jiný program. Jak mám vědět, na čem jsem?"

"Musíš mi věřit," upřela na něj Terka modré oči.

"Tohle je simulace," uvažoval Ondřej, "to je jedna z mála věcí, kterou jsem si jist. Když ji ukončím, měl bych se dostat zpátky do reality. Je to tak?"

"Asi ano."



"Ty tomu rozumíš, jak se dá spolehlivě ukončit jakákoliv simulace?"

Terka se zamyslela: "Existují povely pro havarijní ukončení, ale ty nemusejí být spolehlivé. Program se může ukončit, nebo tě taky vrhnout do jiné simulace. Dá se to upravit, a to Malo umí. Jediným skutečně spolehlivým způsobem je smrt. Pro mrtvé simulace nemůže pokračovat."

"Jasně. Jestli zemřu ve všech simulacích, které jsou na mě nachystané, dostanu se zpátky do reality. To je ale děsivá představa."

"Nesmíš se splést," varovala ho Terka, "jakmile zemřeš ve skutečnosti, už tě nikdo nevzkřísí. A věř mi, že já a Malo jsme skuteční." Najednou sebou trhla, jako by spatřila nebo zaslechla něco, co zůstalo Ondřejovi utajené.

"Budu už muset jít," řekla chvatně. "Věřím ti. Ty to dokážeš."

Ondřej otevřel dveře domku dokořán. Vítr mu vmetl do tváře spršku vody.

"Nejdřív skoncuju s tímhle. To je stoprocentní simulace."

"Nic není stoprocentní," ozvalo se, ale když se otočil, Terka už byla pryč.

Vyšel ven. Nebylo vidět na krok, bouře slila nebe a moře ve vířící černou smršť. Blesky nechávaly vždy na vteřinu vystoupit ze tmy bílé hrany útesu, který se každým Ondřejovým krokem blížil. Konečně stál na okraji. Moře se vzdouvalo až k jeho nohám a hned zase otvíralo hluboké propasti plné skal a pěnící vody.

"Je to jen simulace," dodal si odvalu Ondřej, ale sám sebe v řevu bouře neslyšel.

"To není realita! Tohle není realita!" vykřikl a vykročil do prázdna...

Ondřej seděl sám u rohového stolu ve venkovní restauraci. Nad ním se pnula po pergole rudě kvetoucí rostlina, u ostatních stolků sedělo několik lidí. Před sebou měl výhled na ospalou ulici, nábřeží, moře se dvěma plachetnicemi a kýčovitě krásný *západ* slunce. Pokud tohle byla realita, nemohl si nic lepšího přát. Pak si ale uvědomil, že není ani opilý nebo nadopovaný drogami, že nemá na hlavě žádné elektrody nebo jiné přístroje pro tvorbu virtuální reality a okolí nevypadá, že by tu byly mozkové implantáty běžnou záležitostí. Nebylo tu nic, co by mohlo způsobit jeho předchozí stav. Takže je to zase jenom simulace. Představa, že bude muset znovu zemřít, aby se odsud dostal, ho vůbec netěšila. Jasně si vzpomínal na svou poslední smrt, kdy byl napůl utopen a napůl rozmlácen o mořské útesy. Bude muset zvolit nějaký bezbolestný způsob. V koutku Ondřejova oka se objevily červené číslice 05:38. Je tedy na honbě za druhou půlkou své osobnosti, nájemným vrahem Andreasem. Zbývá mu něco Malo přes pět hodin a zatím pro jeho nalezení neudělal vůbec nic. Kolem restaurace prošel hnědovlasý muž v tmavě modré košili. Ondřejovi byl povědomý. Vstal, propletl se mezi stoly a šel za ním. Muž nijak nepospíchal. Ondřej přidal do kroku, a hned jak si byl jistý, zavolal: "Hej, Andreasi!"

Muž se otočil. V ruce držel revolver.

"Co tady děláš, ty kreténe?" zeptal se našťavaně.

"Jdu pro tebe," odpověděl Ondřej znervózněný namířenou zbraní.

"Ty mě máš chránit, ne zrazovat! Hergot, proč se to na poslední chvíli takhle zvirtlo," zanađával Andreas. "K čertu s tebou!" a namířil Ondřejovi na hlavu.

Výstřel ale přišel z úplně jiného směru. Andreas mu uhnul, dvakrát vystřelil někam za Ondřejova záda a dal se na ustup. Jen pár centimetrů od Ondřejovy nohy zastavilo nízké černé auto.

"Nastup," řekl někdo uvnitř. Řidič odložil automatickou pušku za přední sklo a rozjel se.

"Co jsi zač?" chtěl vědět Ondřej.

"Nadháněč. Program jako ty. Pomůžu ti dostat Andrease."

"Co kecáš, já nejsem program!"

"Ale jo," namítl muž v černém, "jsi částečná kopie Andrease. Byl jsi jeho volavka a ochranný program, který nás měl držet co nejdál od skutečného Andrease. Trochu jsme tě upravili a přidali ti pud sebezáchovy, abys byl ochotný nám pomáhat. Další ochranné programy se sice taky snažily, zejména Malo, ale konečně jsme tě dostali do shodné simulace s Andreasem. Teď už se to podaří."

"To se mi líbí čím dál tím méně," vrčel Ondřej. "Kam vlastně jedeme?"

"Za Andreasem, měl tu auto. Musíme se mu dostat na stopu dřív, než přijede ke svému úkrytu."

"Když toho umíš tolik, programe, proč Andrease nedostaneš sám a mě z toho můžeš vynechat."

"Nemůžu," řekl Nadháněč a přibrzdil před křižovatkou, "podle všeho ty jediný víš, jak dostat Andrease zpátky do těla. Po čtyřech letech jsi měl spustit návratový program, který posbírá Andreasovu rozdělenou osobnost z kyberprostoru a vrátí ji do těla. Musíš ten program aktivovat dřív."

"Ale já o ničem takovém nevím," namítl Ondřej, "a necítím se jako program."

Jako poslední projel křižovatkou mohutný džíp se stříbrným spodkem a tmavě vínovou metalízou. Nadháněč nečekal a vyrazil za ním.

"Ale jsi program," pousmál se a zrychlil, aby se udržel za unikajícím džípem, "musíš dostat Andrease, nic jiného. Proto se taky nemůžeš vrátit do reality, protože pro tebe neexistuje kromě kyberprostoru nic jiného. Vem si ten automat a střílej po pneumatikách," poručil a podal Ondřejovi zbraň. Džíp vjel do živější části města, chodců a aut okolo přibýlo. Ondřej začal střílet. Lidé poplašeně uskakovali a rozhlíželi se, kdo a na koho to tu střílí. Z džípu se vynořila ruka se zbraní a párkrát vystřelila po pronásledovatelích. Jedna ze střel zasáhla přední sklo, ale nerozbila ho.

"Je pancéřovaný stejně jako to jeho. Miř, sakra, na ty pneumatiky!" Obě auta prudce zabočila. Ondřej i Andreas teď stříleli zároveň. V další zatáčce vjel džíp na chodník a smetl koš s odpadky. Nadháněč nezpomalil včas a smykem vletěl do protisměru. Modré auto, které se mu pokusilo vyhnout, skončilo ve výloze obchodu se zeleninou. Nadháněčovo vozidlo tun ztratilo pár vteřin, ale Andreasův náskok se brzy rozplynul. Z nedaleké křižovatky se neslo vzteklé houkání klaksonu a kvílení brzd.

"Miluju dopravní zácpy," poznamenal Ondřej a vyklonil se z okénka. Džíp uvázl v nepřehledné tlačenici dalších vozů. Do všeobecného hluku se připojila střelba z obou zbraní, ale ani jedno auto neutrpělo vážnější zásah. Potom se oba vozy vymotaly a pokračovaly v honičce. Další Andreasova střela už našla svůj cíl. Zpod Nadháněčova auta se ozvala ohlušující rána, vůz se na silnici několikrát otočil a skončil na sloupu pouličního osvětlení.

"Přesedat!" vykřikl Nadháněč a vyskočil z auta. Na druhé straně ulice právě vystupoval ze svého vozu nic netušící muž. Nadháněč ho popadl za tričko a vyhodil ven, žádost o auto podpořil Ondřej namířenou zbraní a mohli se vydat za Andreasem. Dostali se do bohatší části města, ulice se rozšířily a kolem nich vyrostly rodinné domky a vily. Za branou jednoho sídla spatřili stát na štěrku sypané cestě tmavě vínový džíp. Nadháněč zastavil u protějšího

chodníku.

"Tohle kolo vyhrál. Dostat ho z domu nebude jednoduché." Andreasovo sídlo bylo skutečnou pevností. Dvoupatrová budova uprostřed zahrady byla obehnaná vysokou zdí s ostnatým drátem na vrcholku. Kovanou bránu střežily kamery a dva černě uniformovaní strážci.

"Co s tím budeme dělat?" zeptal se Ondřej.

"Obhlédneme dům a jeho zabezpečení, vyzvedneme lepší vybavení a půjdeme za Andreasem."

"Nemůžeme dostat nějaké posily?" zajímal se Ondřej, "Andreas tam má určitě spoustu stráží."

"A taky pastí," doplnil Nadháněč. "Posily dostat nemůžeme."

"Plán je prostý, Andreasi dvě," ukazoval program zvaný Nadháněč Ondřejovi provizorní mapu sídla na laptopu. Byli v pokoji jednoho malého hotýlku a připravovali svůj večerní útok.

"Objekt má jedinou přístupovou cestu, a to z ulice. Ostatní tři části jsou ohrazené jinými parcelami. Tajně se tam nedostáném, vše hlídají kamery a nemají slepé místo. Vchod střeží dva strážci, dál je celá příjezdová cesta volná, problémy nastanou až u vchodu. Přesnější topografii domu, rozmístění a počet obránců neznám. Vezmeme si pancéřovanou dodávku, projedeme branou, zastřelíme hlídače a všechny ostatní, co se objeví. Projedeme dveřmi a dostáném se do haly. Dál musí každý sám. Já se tě pokusím co nejdéle krýt a držet ti obránce od těla, ty musíš najít Andrease a aktivovat návratový program. Musíš se mít na pozoru, protože se do domu nejspíš stáhly všechny obranné programy. S těma už ti asi nepomůžu. Někaké otázky?"

"Jenom jedna. Co když mě zabijí?"

"To je konec. Podruhé už tě do jedné simulace s Andreasem nedostaneme." Pro Nadháněče bylo všechno naprosto jasné.

V přímořském městě se setmělo. V Andreasově sídle svítilo několik oken, zbytek tonul ve tmě. Černá dodávka zastavila o tři domy dřív, chvilku vyčkávala a pak se plnou rychlostí rozjela proti vstupu na Andreasův pozemek. Kovová vrata vyletěla do vzduchu a dopadla na zem ve stejném okamžiku jako mrtví strážci. Dodávka pokračovala neztenčenou rychlostí po šterkové cestě. Zleva i zprava rachotily samopaly ostrahy a Ondřej s Nadháněčem odpovídali stejně.

"Hlavu pryč!" křikl Nadháněč. Dodávka narazila do pevných dubových dveří, vyrvala je i s pořádným kusem zdiva a vjela na naleštěné parkety. Pečlivě uklizená hala se zaplnila úlomky cihel a prachem. Nadháněč zmáčkl červené tlačítko na palubní desce dodávky a vyskočil. Ondřej rovněž a vyběhl po schodech do prvního patra, zatímco jeho společník zmizel v prvních dveřích nalevo. Vzápětí dodávka explodovala s patřičnou razancí a definitivně tak zničila krásnou vstupní halu. Schodiště do prvního patra se zřítilo. Že není cesty zpátky, to tušil Ondřej už od začátku. Jenom by rád věděl, kam se vrhá, když rozstřelil zámek u dalších dveří a vpadl dovnitř. Za dveřmi nebyl pokoj Andreasova sídla, ale známé skalnaté útesy, vzdouvající se moře a bouřkové mraky plné vody.

"Půjdeš dovnitř?" Tam, kde měly být dveře do předpokoje, stál malý dřevěný domek a Terka v minišatech.

"Ne, díky. To budu radši moknout."

"Moknout? Ale vždyť neprší."

Ondřej se nestačil divit. Místo mořských vln se objevily písečné duny pod skalnatým útesem a mraky nahradila čistá noční obloha plná hvězd. Jenom domek s Těrkou zůstal.

"Dobře, půjdu dovnitř," souhlasil Ondřej, "proč jsem tady?"

"Musíme si o něčem promluvit;" odpovídala Terka, "všichni."

Uvnitř domku někdo seděl.

"Á, Malo! Můj drahý nepřítel. Tak copak jsi pro mě připravil teď?" uvítal ho Ondřej.

"Malo se ti přišel omluvit," odpověděla za něj Terka, "a vzít tě zpátky."

"Zpátky?" opakoval nedůvěřivě Ondřej. "Kam zpátky?"

"K nám do reality."

"Jo, tam bych opravdu rád. Jenže vám nevěřím ani slovo!" rozkřikl se Ondřej. "Žádná vaše realita totiž není. Vy neexistujete. Však mě před váma Nadháněč varoval - Andreasovy obranné programy a zejména Malo, cha! Nikam s váma nejdu."

"Proboha, co to blábolí," nechápala Terka.

"Nechme toho," mávl rukou Malo. "S tím Andreasem jsem to vážně přehnal, omlouvám se. Tohle jsem v úmyslu neměl."

"A co jsi měl?"

"Potrestat tě," vysvětloval bez nadšení Malo. "Lezeš pořád za Těrkou a nedáš jí pokoj. To je moje holka, jasný? Tak jsem si vymyslel tohle. Jenže jsem to asi přepísk. Ty jsi vážně Ondra, můj spoluhráč v simulátoru. Když slíbíš, že necháš Těrku na pokoji, tak tě vrátím."

"Jo, vážně?" nedal se přesvědčit Ondřej. "Schválně mi řekni, jestli mi taky vrátíš paměť."

"No to by se ještě uvidělo."

"To se ví, že mu ji vrátíš," rozhodla rázně Terka.

"Nevrátí. Nemůže!" vykřikl Ondřej. "On mi ji nesmí vrátit, protože je Andreasův ochranný program. Vidiš, jak lže. Všichni lžete. On je..."

"Budu tvoje soukromá noční můra, jestli s tou blbostí nepřestaneš," naštvál se Malo. "Chtěl jsem tě vrátit, protože mě Terka ukecala, ale s tebou není rozumná řeč."

Terka se obrátila prosebně k Ondřejovi: "Musíš nám věřit, že jsme skuteční, žádné programy nebo co si to vymýšlíš. Malo to dá do pořádku, ale musíš mi věřit, prosím."

"No vidíš, už zase za tebou dolejší," zavrčel Malo. "Mám já tohle zapotřebí?"

"Můžeš za to všechno ty, tak mlč," utrhla se Terka. "Ondra se s námi vrátí, že jo?"

"Ne! Proč bych vám měl věřit? Je nějaký důkaz, že mluvíte pravdu? Ne! No tak vidíte. A já teď udělám jedinou správnou věc, a to, že tuhle mizernou hru ukončím. Jak jsi to říkala, Terko, pro mrtvé už simulace nepokračuje?" zeptal se Ondřej a vyběhl z domku.

Ještě před hranou útesu ho dostihl Malo a strhl k sobě: "Co blbneš, vole?"

"Chci se zabít, nevidíš? Je to jediný způsob, jak ukončit simulaci, aniž bych se dostal do dalšího z tvech pitomejch programů."

"Žádný moje programy tam už nejsou," povzdychl si Malo, "ale jen při standardním ukončení. Co se ti stane takhle, nevím."

"Jenže já ti nevěřím. Já nevěřím nikomu a ničemu. Jak mám vědět, že se skutečně vrátím,

že to bude realita? Jak poznám, že nejsi Andreasův ochranný program? Čemu mám věřit?"

"Mně," špitla Terka a upřela na něj pomněnkové oči. Malo pustil Ondřejovu ruku.

"A tohle bys chtěla mít doma," ušklíbl se. "Ať si dělá, co chce, já už jsem skončil."

Ondřej udělal krok k útesu. Na poslední chvíli ho přepadla *závrat'* a on zaváhal. Měl strach ze smrti, z bolestivého umírání, které nakonec nebylo doopravdy.

"Neblázni!" vykřikla Terka. "Malo, udělej něco!"

"Nevěřím," zašeptal Ondřej a překročil okraj útesu.

Proč ten pád trvá tak dlouho, ptal se sám sebe, zatímco mu vítr svištěl v uších, vždyť já se tak bojím výšek a smrti, proč je ten útes tak vysoký, já se zblázním, ještě než dopadnu, to se nedá vydržet, proč už podruhé skáču z útesu, proč? Konečně skála. Zavřel oči, jako by to mohlo pomoci, já mám takový strach... náraz a tma.

S výkřikem otevřel oči. Seděl na židli v pozorovatelně své pouštní základny. Za okny byla noc, hvězdy a První Měsíc v úplňku vrhaly stříbrné světlo na duny a pískovcové hory. Ondřej si sundal z hlavy obroučku neurostimulátoru a prohlížel si ji.

"Bude to rozbité," uvažoval, "tu poušť jsem tam přece nenaprogramoval." Zdvihl se a chtěl si jít lehnout ke své ženě, ale najednou se mu zatočila hlava a musel se opřít o stěnu, aby neupadl. Co to se mnou je, divil se. V ústech měl sucho, celé tělo ho pálilo a motala se mu hlava. Že bych byl nemocný? Ne, to by mě tu Tera takhle nenechala, postarala by se o mě.

A je tohle vůbec skutečnost, vloudila se mu do mysli znepokojivá otázka. Vím, kdo jsem a co tu na základně dělám, pamatuji si celý svůj život v tomhle věčném písku, ale bylo to tak doopravdy? Taky jsem byl vysokoškolský student, co cestoval Ícéčkem. A Ondra, co nemá paměť. A vrah Andreas. Který z nich jsem doopravdy já?

Potřeboval bych se nutně napít, uvědomil si Ondřej a vydal se pomalu do nitra základny. Hlava ho bolela čím dál tím víc. Transportér s vodou nepřiletěl, došlo mu. Leží tam někde ve skalách a my tu umíráme žízní. Klopýtl a upadl. Ten pilot se má, napadlo ho ještě, protože umřel jen jednou a nadobro. Ne jako já, tolikrát...

Zdola bylo pořád slyšet nepravidelnou střelbu a občasné výbuchy. Ondřej stál před černými dveřmi, u kterých ležel strážce s rozstřelenou hlavou.

"Seš dobrej," uslyšel v minivysílačce v uchu Nadháněčův hlas, "teď si pospěš. Už se tu asi dlouho neudržím." Malé červené číslice v koutku oka ukazovaly 01:08. Ondřej neztrácel čas úvahami o realitě, několika výstřely zničil zámek a vpadl dovnitř. Za mohutným stolem v přepychové pracovně seděl Ondřejův zrcadlový obraz Andreas. Nikdo jiný v místnosti nebyl.

"Řekl bych, že je čas na návrat, Andreasi."

"A ty znáš povel k návratu?" usmál se Ondřejův dvojník.

"Ne, ale myslím, že tohle by taky mohlo stačit," řekl Ondřej, zamířil a vystřelil. Kulka prolétla Andreasovou lebkou a rozbila sklo knihovny za ním. Jeho nezranila. Andreas bez sebemenšího spěchu sebral z desky stolu nablýskaný revolver a namířil Ondřejovi na hlavu. Zavládlo děsivé ticho a Ondřej si uvědomil, že střelba ustala a Nadháněč je mrtev.

"Nemůžeš mi nic udělat bez aktivace návratového programu," promluvil Andreas, "a ten ty ani nemůžeš znát. Je dobře schovaný někde úplně jinde. Ty nejsi vůbec nic. Jenom pouhý obětovaný pěšák." Do ticha Andreasovy pracovny zazněly tři krátké výstřely.

"Vítej do reality, mizero," zasyčel kousek nad Ondřejem *známý* hlas. Do tváře mu vidět nebylo, protože světla v místnosti byla ztlumená na minimum, ale Ondřej Mala stejně poznal.

"Hnulo se v tobě svědomí, nebo je to zase jenom další simulace?" zeptal se.

"Tak ty s tím nepřestaneš, co? Podezříváš všechno ze simulací. Terka pro tebe chtěla doktora, děvka, ale já znám lepší způsob léčení."

Ondřej byl připoután ke křeslu důmyslným systémem sensorových proužků a nemohl se ani hnout.

"Když je někdo v simulaci příliš dlouho, stává se, že zapomene dechat," řekl s děsivým úšklebkem Malo. "Je to nepříjemná smrt, ale co se dá dělat," a přitiskl Ondřejovi na obličej něco měkkého a neprodyšného. Ondřej se pokusil nabrat dech, ale nos i ústa mu ucpávala ta věc. Udušen polštářem, takhle hloupě! Kdybych se alespoň mohl bránit, ale sensorové proužky drží, copak se nedá nic udělat? Nech mě, já na tu tvoji Těrku ani nešáhnu, přece mě kvůli tomu nezabiješ, nemůžu dýchat, nech mě, dusím se, ne...

Pořád žiju, takže to nebyla skutečnost, Terka ani Malo nikdy neexistovali. Kde to jsem a kolikrát budu muset ještě takhle hrozně zemřít, než se vrátím do skutečnosti, pokud existuje, pokud vůbec existuji já sám. Nade mnou se sklání Tera, moje žena, která se mnou sdílí tohle písečné peklo. Po tobě jsem přece ten svět pojmenoval, Terra - Země. Řekni mi, co je skutečnost?

Ondřejova žena promluvila velmi tiše: "Bude večer, Andy. Byla tu hlídka z kosmodromu. Našli transportér. Rozsekal se ve skalách, nezachránili z něj vůbec nic. Nechali nám tu kanystr vody, víc nemohou postrádat." Přisedla si k Ondřejovi na postel a podala mu kelímek. Na dně byla trocha nažloutlé tekutiny.

"Napij se, Andy." Pozoroval ji horečnatýma očima a nechápal. Jeden kanystr pro celou posádku základny na měsíc! To se přece nedá přežít. Vrátil kelímek Teře: "Napij se ty, tohle je stejně konec. Nikdo nám vodu nedá. Všichni tu zemřem." Rozhostilo se ticho, jaké Ondřej poznal už v Andreasově pracovně. Ticho a klid před smrtí. Je tohle skutečná smrt, nebo zas jen děsivé umírání a probouzení se v další simulaci? Může tohle člověk vydržet? A existuje vůbec člověk, nebo si ho také někdo jenom vymyslel? Ondřejovy myšlenky se rozutekly jako hejno králíků. Už se blíží smrt, dnes jsem ji poznal tolikrát, bude to naposledy? Všechno zmizelo a zbyl jenom strach. Strach ze smrti, konce, zániku a černé nicoty i z nového života, pokračování a nových agónií ve vzdálené budoucnosti. Je tohle definitivní konec?

Chtěl by plakat a křičet, kdyby měl sílu, a zbláznit se, aby už nevnímal krutý svět kolem sebe. I tady už jednou byl. Ložnice nájemného vraha Andrease a jeho tělo, do kterého se obětovaný pěšák Ondřej — Andreas dvé vrátil, aby znovu zemřel. Číslice na sítnici ukazovaly 00:00. Čas vypršel.

"Tys to nezvládl," ozval se mstitel své ženy a dcery, "Andreas nám zase unikl. To je tvůj konec. Slíbil jsem ti virtuální peklo a taky slib dodržím."

"Ne!" vzmohl se Ondřej k výkřiku. "Už ne! Já nechci znovu umřít! Už jsem si svoje peklo prožil, co může být horšího, než tolikrát zemřít. A jestli ani tohle není realita, bude se to opakovat znovu a znovu. Ne! Já už nechci znovu umřít!" Nikdo ho neposlouchal.

A zase si pro něj přišla smrt.

Všude kolem Ondřeje byla uklidňující bílá mlha. Jsem konečně mrtvý, nebo si mám opakovat: To není realita, aby se mi lépe umíralo? Své tělo necítil, zapochyboval, že někdy něco takového měl. Kdo jsem, odkud pocházím a kam jdu? Otázky existují, odpovědi na ně nikoliv. Slova realita a existence jsou vůbec směšná. Neznamenají nic.

"No konečně," pochválil si postarší hlas v bílé mlze, "teď už je to v pořádku. Vymaž mu vzpomínky a chvilku ho hlídej." Nicota kolem Ondřeje začala dostávat reálné tvary.

Přetopený vlak Inter City se kodrcal jednotvárnou plochou krajinou a slunce do něj zlomyslně pražilo. Ondřej se díval na žlutá pole, ale nebyl si jistý, jestli tam jsou doopravdy. Mohla to být jeho předsmrtná halucinace, Malova pomsta, slibované virtuální peklo či cokoliv jiného. Nebo také realita a všechno před tím byl jen nemožně sláтанý sen. Za žlutými poli se cosi pohnulo. Po částech, jako když počítač nezvládá příliš náročnou grafiku, se na obzoru vykreslily namodralé hory. Znamenalo to jediné. Tohle není realita, uvědomil si s hrůzou Ondřej a ta hrůza v něm zůstala, i když všechny jeho vzpomínky na prožitá umírání v simulacích dávno zmizely.

Vlak Inter City zatočil a ostré slunce zaútočilo na cestující. Ondřej se zamračil a vstal, aby zatáhl záclonku. Něco držel v rukou. Sedl si a rozevřel křečovitě sevřené pěsti. V pravé svíral přelomenou tužku a v levé zmuchlanou jízdenku. Rozbalil ji a udiveně si prohlížel tři kostrbatá slova na ní napsaná: TO NENÍ REALITA. Matně si vzpomněl, že něco prožil. Nevěděl co, ale tušil, že to bylo hrozné. Strach a pocit nepatřičnosti v něm zůstal a už ho neopustil. To není realita. Ve skutečnosti neseď ve vlaku a nezírá na počmáranou jízdenku. Ve skutečnosti...

Věděl jenom jediné. Tohle není realita. Cokoliv se mu stane, nebude to doopravdy. Celý život prožije s děsivým vědomím pouhé iluze a skutečnost se dozví až po smrti. Ale ani ta nebude skutečná a definitivní. Možná mu bude souzeno zemřít ještě mnohokrát a ani jednou doopravdy. Protože realita neexistuje.